

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠTSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE DAMIÁNA

Vstoupili jsme do doby adventní a za pár dnů budeme znovu prožívat Svátky Narození našeho Pána.

PREMONSTRÁTI ...

Jako většina mladých konvertitů jsem po čase pojal touhu stát se knězem.

20. 12. 2020 / Č. 114

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

vydavatel

Římskokatolická farnost Třešť

redakce

P. Damián Jiří Škoda
Květa Zažímalová
Ludmila Koukalová

další autoři příspěvků

Jana Duchanová (Jad)
Jan Zach (Jan)

autoři fotografií

fotografie - zdroj: internet

jazyková korektura

Květa Zažímalová

typografická úprava

David Zažímal

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 180 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi a kolportéři
z bratrských farností

Vydáváno výlučně pro vnitřní
potřeby farností. Neprodejné.
Stanovisko redakce se nemusí
ztotožňovat s obsahem zveřej-
něných příspěvků. Anonymní
příspěvky nezveřejňujeme!

STR.

NÁZEV

3	Slovo otce Damiána / Ze života farnosti
4	Ježíš Kristus, nejlepší vůdce ...
6	Gaudete - radujte se
8	Vánoce v Mexiku
10	Krása dárcovství
11	Dějiny řádu
13	Rozhovor s ...
15	Premonstráti ...
16	Brigita
18	Musíme zpomalit / Náš společný domov
19	Přání otce biskupa
20	Vánoční bohoslužby ... / Co se andělovi nelíbilo

Uzávěrka příštího čísla bude 7. března 2021!

NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 25,- Kč.

SLOVO OTCE DAMIÁNA

Milí farníci,

vstoupili jsme do doby adventní a za pár dnů budeme znovu prožívat Svátky Narození našeho Pána. Tak jako jsme tento rok prožívali svátky velikonoční velmi „podivuhodně“, i když to zatím přesně nevíme, tak je docela možné, že podobným způsobem budeme omezoání i o vánočních svátcích během bohoslužeb. V tomto „pandemickém období“ se víra některých opravdu posílila a mám z toho upřímnou radost (láska ke Kristu v Eucharistii ve svatém přijímání, vadoraci, v modlitbě růžence, ve společné modlitbě v domácnostech, v četbě Božího slova), ale nemohu nevnímat, že se také vkrádá u některých vlažnost ve vztahu ke Kristu, především ke Kristu ve Svátosti oltářní – v Eucharistii, ale tím také k pravidelnému přijímání svátosti smíření. Jako o každý vztah, aby se rozvíjel, tak o něho člověk musí dbát a je třeba do něho něco vložit a upřímně řečeno, bez láskyplné oběti to v životě dopředu nejde, tak do opravdového vztahu s Kristem mu-

síme něco vložit. Proto je třeba stále prohlubovat svůj duchovní život, protože v tomto „moderním světě“ už nestačí se pouze křesťany nazývat, ale také své křesťanství hluboce žít, usilovat o život svatosti. O tom si můžete v tomto čísle přečíst také v katechezi P. Vojtěcha Jeníše. Bez Krista, bez opravdového a našeho nejlepšího vůdce a učitele to nikdo z nás „nedokáže“. „Beze mě nemůžete dělat nic,“ říká Kristus a na jiném místě nám připomíná, že pouze ON je „cesta, pravda, život“.

Kristus nás učí, abychom v něho plně věřili. On se pro nás upokořil, aby nás povýšil a přinesl nám spásu. Nebojme se také my ponížít, abychom byli Kristem povýšeni.

Radostné prožití svátků vánočních a hojnost milosti, radosti a pokoje do nového občanského roku.

To vám všem, vašim rodinám a známým přeje, vyprošuje

váš otec Damián

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Křty

Třešť: Šimon Nosek
Antonín Matyáš Kratochvíl
Štěpánka Marie Tereza Čísařová
Kristýna Anna Čápková
Matěj Josef Čáp
Kristián Rafael Burda
Václav Jan Beneš
Natálie Klára Kadlecová

Růžená: Vojtěch Štrejbar

Pohřby

Třešť: Bohuslav Novotný
Marie Benešová
Lidmila Šplinarová
Miloš Bambula
Jaroslav Razima
Ladislav Vejvara
Zdeňka Kodýmová

Svatby

Růžená: Roman Navrátil a Markéta Majdičová

JEŽÍŠ KRISTUS, NEJLEPŠÍ VŮDCE A UČITEL ŽIVOTA NA TĚTO ZEMI

**„Později ti dám pochopit,
že jsem moudrý a učený vůdce,
který umí vést duše bez nebezpečí,
když se odevzdají do mé vůle
a zapomenou na sebe,“**

řekl kdysi Ježíš sv. Markétě Marii Alacoque.

Je potřeba neustále prohlubovat svůj duchovní život, protože má-li člověk uprostřed tohoto světa obstát, pak nestačí, že nese jméno „křesťan“, ale musí i hluboce křesťansky žít. Charakteristickou známkou posledních století je náboženský úpadek. Rozmohla se náboženská lhosejnost. S vírou ubývá i mravnosti a z kalných pramenů nevěry a nemravnosti se valí celá zátopa hříchů.

Nejlepším vůdcem a učitelem na cestě k lepšímu životu na naší planetě Zemi je bezesporu Ježíš Kristus. Jeho učení je v přímém protikladu s učením dnešního světa: klade na první místo lásku k Bohu a k bližnímu proti sobectví a nenávisti světa. Tím nám zjevuje lásku svého milujícího Srdce, které *„tolik lidí milovalo, že se obětovalo až do vyčerpání všech sil na důkaz lásky; a místo uznání se mi od většiny z nich dostává jenom nevděku jejich neuctivostmi, lhosejností, opovrženími a svatokrádežemi“*, řekl sv. Marii Markétě Alacoque.

Bůh touží po člověku, po jeho srdci. Už prorok Ezechiel víc jak 1500 let před Kristem řekl: *„Já sám budu hledat svoje ovce, navštívím je a budu o ně pečovat.“* Je to divné a přece pravdivé. Lidé totiž velmi trpí vědomím, že se o ně nikdo nestará, že o ně nikdo nemá zájem. Ve skutečnosti to však není pravda: Bůh po nás touží, Bůh nás hledá, Bůh nás navštívil a stará se o nás. Vždyť proto poslal na zem svého Syna, aby projevil lidem svou lásku a nekonečné milosrdenství. Přiblížil se k nám a navštívil nás v lidské podobě, v osobě svého Syna, a ten z lásky k Otci a k lidem jako vrchol své oběti nechal si probodnout i Srdce na důkaz toho, že opravdu zemřel. A to jeho probodené Srdce je pro nás znamením spásy, Srdce, které je plné dobroty

a lásky, by nás mělo stále víc přitahovat k Bohu a k odpovědnosti za náš život a za situaci v našem okolí a konečně i na světě. Mnoho světců si vzalo pro svůj život jako vzor a příklad Ježíšovo Srdce a z něho neustále čerpali sílu a schopnost obětovat se za druhé. Ježíš je největším darem pro svět a jeho slova jsou pro nás závazkem i povzbuzením:

„Učte se ode mne, ... Já jsem cesta, pravda, život...“

„Kdo věří ve mne, má život věčný, kdo však nevěří, již je zavržen...“

Čím je pro mne Ježíš? Znáám ho? Obědu se v životě bez něho? Byl by bez něho můj život prázdný?

Evangelia nám ukazují Ježíše, jak putuje krajem a všude zvěstuje poselství spásy, všechny ujišťuje o Boží dobrotě a lásce, jichž on je ztělesněním. Zástupy se kolem něho tlačí, naslouchají mu, vyznařuje z něho jakási tajemná síla, která přitahuje. Ondřej a Jan, žáci Jana Křtitele, odcházejí od něho a jdou za Ježíšem přitahováni jeho osobností a očekáváním něčeho, co ještě nedovedli vyjádřit. Když Ježíš poznal, že jdou za ním, obrátil se k nim a zeptal se: *„Co byste chtěli?“* A oni v rozpacích odpovídají: *„Mistře, kde bydlíš?“* Ježíš nic nevyvětluje, jen jim prostě říká: *„Poďte a uvidíte.“* A tato obyčejná větička je pro nás důležitá: Je třeba jít za ním, uvidět, uslyšet, pocítit jeho blízkost, udělat životní zkušenost s Bohem, tzn. poznat Boha a zamilovat si ho!

Sv. Jeroným prohlásil: *„Kdo nezná Písmo, ten nezná Krista!“* Jak tedy poznat Ježíše, Boha? Rozjímáním Písma svatého – to je Ježíš – Bůh – v podobě slova. Ponoříme-li se do řádků Písma, máme možnost zakoušet jeho uzdravující moc, přetvářející sílu, ale je třeba se úplně otevřít. On je dobrý pastýř, milosrdný Samaritán, doutnající knot neuhasí, nalomenou třtinu nedolomí. Ani jeho učedníci by neměli jednat jinak. On chce, abychom svůj život vzali jako nezištnou a obětavou službu bratřím a sestrám z lásky k Bohu. Chce nás ukrýt ve svém Srdci, které je *„hlubinou všech ctností“*. Chce nás naučit šítit ve světě jen

dobro anebo alespoň mírní utrpení a zlo.

Lidé mohou mít námitky proti naší dogmatice, proti našim morálním zásadám, které hlásá církev, ale vždycky budou kapitulovat před nelíbenou dobrotou a láskou. Jak často projevu- jeme nepokoj a rozčilení nad sebemenšími maličkostmi – u něho je však pokoj a shovívavost. Lidská chvála nás vynese až do nebe, pohanění naopak nás vrhne až na dno propasti zármutku. Nesmíme proto dbát na lidský úsudek, nesmí se stát rozhodujícím činitelem našeho jednání; tím by měla být jen vůle Boží a Boží zákon. To je naše posvěcení. Vůle Otcova je to, abychom se co nej- více podobali jeho Synu, aby z našeho srdce vyzá- řovaly podobné vlastnosti jako ze Srdce Ježíšova – dobrota, láska, pokoj. Za to prosme a dokažme tím, že jsme skutečně Ježíšovými učedníky.

Severoamerický jezuita P. John Houle byl zázračně uzdraven na přímluvu bl. Klaudiva de la Colombière.

P. Kladius de la Colombière, jeden z nevjzdělanějších mužů své doby, se stal oporou a duchovním vůdcem sv. Markéty Marie Alacoque a Božím nástrojem rozšíření úcty k Srdci Páně.

Pán si ho připravoval na šíření úcty ke svému Srdci po celý jeho život. Ještě dříve než se stal zpovědníkem sv. Markéty, dostal se ke kontemplaci o Kristově Srdci – symbolu lásky a začal konat cvičení, která Ježíš požadoval ve zje- veních od sestry Markéty. Na svátek Božího Těla 12. června 1675 se Ježíš dal poznat sv. Markétě s těmito slovy: „*Hle, Srdce, které tolik lidí milova- lo...*“ a žádal zavedení zvláštní úcty ke svému Srdci. A protože Markéta, jako sestra v klášteře, nemohla bezprostředně šířit požadovanou úctu, dostal toto poslání P. Kladius. Ježíš chtěl zjevit světu nesmír- né bohatství lásky a milosrdenství a vyzvat věrné duše ke smírné službě a oběti za urážky, kterých se mu v té době dostávalo. Sv. Markéta o něm vydala toto svědectví: P. Kladius byl Ježíši úplně odev- zdaný a žil jen tomu, aby šířil jeho lásku, úctu, oslavu. Nepochybují, že hlavně to ho přivedlo k tak veliké dokonalosti. A to největší, co se o něm dá říci, je to, že Ježíš sám ho nazval „dokonalým svým přítelem.“

Papež Jan Pavel II. u hrobu bl. Klaudiva v Paray-le-Monial 5. října 1986 odevzdal generá- lovi jezuitů list s povzbuzením k šíření úcty Ježíšo- va Srdce v současnosti.

Bl. Kladius de la Colombière byl pro- hlášen svatým 31. května 1992. Na jeho přímluvu zázračně uzdravený P. Houle se zúčastnil obřadů svatořečení ve svatopetrské bazilice.

P. John Houle se narodil v Los Angeles r. 1914. Dlouhá léta působil jako misionář v Číně. Za vlády „velkého vůdce Maa“ zakusil čtyři léta vězení a několikrát mučení. V r. 1975 byl z Číny vypovězen, vrátil se do USA a neúnavně dále pra- coval ve prospěch misii, hodně času věnoval také šíření Apoštolátu modlitby. V r. 1989 v nemocnici v Kalifornii byla u něho objevena rakovina plic, v únoru 1991 upadl do „irreversibilní agonie“ - ne- moc vedla k smrti. Nemohl dýchat, proto měl celé týdny kyslíkovou bombu, automatický respirátor a byl v hlubokém bezvědomí. A tehdy došlo k zázra- ku. Sám P. Houle o tom říká, že si nic nepamatuje, protože byl v bezvědomí, ale vše se dověděl od se- stry, která ho ošetřovala. Jeho komunita za něho konala nověnu k bl. Klaudiu. Po modlitbách byl požehnán jeho obrázkem. Druhý den ráno nemoc zmizela. Komise lékařů zkoumala nálezy a nazna- la, že tento úkaz se nedá lékařsky vysvětlit. Je to mimo oblast lékařství a lidské zkušenosti.

Nyní žije P. Houle u sester karmelitek, neustále se modlí a přemýšlí nad veškerým dob- rem, kterým ho Bůh zahrnuje. Říká: „*Je mi napro- sto jasné, že všemohoucí Bůh použije mého uzdrave- ní k tomu, aby oživil úctu k Srdci Ježíšovu, aby se šířila ochota všech křesťanů po smíru za hříchy lidí na celém světě.*“

Sv. Petr Chryzolog píše: „*Pán prosí o milosrdenství, aby nás nemusel trestat v přisnosti. Poslyš Pána, jak prosí: Vizte ve mne svoje tělo, svoje údy, svoje srdce... Bojíte-li se toho, co je Boží, proč nemilujete to, co je vaše? Možná, že vás přivádí do rozpaků a straší trpké mučení, které jste mi způsobili. Nebojte se! Moje ukřižované tělo místo toho, aby požadovalo trest, vás objímá. Rozšiřuje pro- story srdce, aby vás přijalo. Přijďte a okuste lásku, která za zlé odplácí dobrým.*“

autor: P. Vojtěch Antonín Jeniš
(II. Ročník Katechezí, Katecheze 35, 1993/94)
pro Věžník vybral otec Damián

GAUDETE – RADUJTE SE

V jednom období života, když jsem se nemusel skoro o nic starat, ale ještě jsem si to neuvědomoval, jsem měl moc rád Advent. Nebylo to kvůli dárkům, na ty jsem už „byl velkej“, ale vnímal jsem atmosféru toho že: „už, ale - ještě ne“, připadal mi Advent jako podobenství života, který se přede mnou na začátku „devadesátek“ otevíral.

Dnes se k poklidnému Adventu jako symbolu života vracím jako ke snu, který je v podzimní mlze sice ukrytý, ale je. Stejně jako víra v Boha, který je nám nekonečně blízko a přitom někdy tak nezřetelný. Symbolem adventu je mi neděle Gaudete. A když se řekne tohle slovo, tak mi naskočí asociace na exhortaci papeže Františka Gaudete et exultate z března 2018.

Moje děti možná řeknou, že psát v Adventu 2020 o Františkově textu 2,5 roku starém je ještě horší, než psát v létě 2020 o pohádce Ledové království, čehož jsem se taky dopustil. Jenže tenthle Františkův text na rozdíl od Ledového království ony neviděly, jestli se nepletu. A i kvůli nim tenthle adventní text píšu.

S textem exhortace (česky výzvy) nás seznámil jeden kněz při duchovním cvičení, kde jej rozebíral. Měl na to dny. Já na to mám pár znaků a než ztratím čtenářovu pozornost, už jsem jich dost vylýtl na předlouhý úvod.

Text „Radujte se a jásejte“ je na internetu, přečetl jsem si jej ještě v klidu sám. Je krásný a rozhodně stojí za pozornost. Doporučuji. Překvapil mě poměrně jednoduchý jazyk, přístupný skoro každému. Je proložený citáty z Písma a krátkými texty z tradice Církve, myšlenkami svatých lidí, dokumenty koncilů apod. Papež František se snaží mluvit i psát jednoduše. Text má celkem 177 krátkých tematických odstavců rozložených do 5 kapitol.

O čem to celé je, k čemu vyzývá? Vyzývá k radosti a k tomu, abychom se nebáli být svatí. Mluví ke všem: mluví jak ke konzervativním i svobody-milovným, ke klerikům jako k laikům, k mladým, ke starým, k mužům i k ženám, prostě ke všem tak, aby mu všichni rozuměli, jako lidé.

Pokud bych se měl pokusit celý text shrnout, tak svatost, ke které František vyzývá, je lidskost před Boží Tváří. Máme tam, kde jsme, ve všem, co děláme, být lidskými, to je otevřenými, mi-

losrdnými bytostmi, protože jsme milováni Pánem Bohem.

Sílu k životu a lásce můžeme čerpat z modlitby, ze vztahu s Pánem Bohem ve ztišení, ze všech pokladů víry a Církve a tuto sílu pak utrácet ve vztazích s lidmi, kteří s námi sdílejí svět. Kterí nás potřebují. Modlíme se proto, abychom byli co platní světu a lidem.

Zaujala mě druhá kapitola, kde se mluví o nepřátelích svatosti, o dvou obživlých bludech z prvních staletí, se kterými se Církev rozešla, ale které se opět usazují v myslích mnoha křesťanů. Papež František mluví o bludu gnosticizmu a pelagianizmu. Na nich mu vadí hlavně nedostatek milosrdenství.

Gnosticizmus - učení gnóze (= poznání), byl současníkem prvních apoštolů. A ve stručnosti spočívalo tohle učení v tom, že záchrana člověka je v poznání, jak věci jsou. Kdo to pozná, má vyhráno. Všechno ví, má s Pánem Bohem a světem jasno. Tohle učení je nebezpečné v tom, že je nemilosrdné, vytváří představu, že všechno víme, všechny máme přečtené. Víme, kdo se může dostat do nebe a kdo musí do pekla, tak to prostě je. Vytváří „...narcistní a autoritářské elitářství, kde se namísto evangelizování (rozuměj hlásání radostné zprávy o záchraně) analyzují a klasifikují Ti druzí a namísto usnadňování přístupu k milosti se plýtvá energií na kontrolování. ... není opravdový zájem ani o Ježíše Krista, ani o bližní“ (odst.35). Papež František nás varuje, abychom nepřistupovali k bližním s hotovými teoriemi. Vyznání víry není klacek na omyl druhého, ale je mi k tomu, abych se spolehl na Pána Boha a to mě podepíralo v cestě naproti druhým.

Druhým nepřítelem svatosti je podle papeže Františka blud pelagianizmu. Pelagius byl současníkem svatého Augustina a ti dva si velmi nerozuměli. Blud spočívá v přesvědčení, že člověk je spasen na základě svých skutků. Ten spor, jestli jsme spaseni milostí z víry nebo ze skutků, zaměstnává křesťany od apoštolských dob dodnes. Nebezpečí bludu spočívá v tom, že nemilosrdně třídíme své bližní podle toho, jak životem k Pánu Bohu klopýtají. František nás vyzývá, nechť si každý hledí svého klopýtání a koukáme spíš, jak se podepřít a nikoliv si podrážet nohy tím, že se budeme soudit. Mějme

soucit se sebou navzájem, smilování potřebujeme všichni. My můžeme třídit brambory, ale nás si po Žních přebere Bůh, jak se zpívá v jedné moudré křesťanské písni.

V následující kapitole papež František krásně stručně rozebírá Ježíšova blahoslavenství jako příklad, který jsme životem našeho Mistra dostali, a pak předestírá vlastní charakteristiku svatosti:

Vyzývá nás ke snášenlivosti, trpělivosti, mírnosti ve všech našich vztazích a činnostech, k soucitu a k prosbě za humor a radost ze života, k odhodlání a horlivosti. O tyto ctnosti máme po vzoru svatých lidí prosit. Papež František je chápe jako nejdůležitější pro svatost, to mi připadá velice pozoruhodné. Moc hezký je obraz, kdy Pán Ježíš klepe na dveře, ale zevnitř církve, a rád by šel ven!

Vyzývá nás taky k tomu, abychom žili spolu. Neuzavírali se, ale usilovali o vztahy s druhými. Pán Bůh stojí o to, abychom žili společně.

Když mluví o rozlišování, nabádá k prosbě k Duchu Svatému o to, aby nás zbavil strachu ze starých, ale hlavně z nových věcí a z výzev, které k nám přicházejí. Píše doslova, abychom se modlili, aby Duch Svatý „vyšachoval strach“ (odst.175), abychom se nebáli ho pozvat do svého života.

Svatý člověk podle této výzvy je ten, kdo ví, že je milovaný a proto si může dovolit být velko-

ryšý, mírný, trpělivý, milosrdný, radostný a se smyslem pro humor tváří v tvář všem nejistotám světa, které se na nás řítí. Protože má po boku milujícího Boha. (Žl121,5). Celý text věnuje do rukou Svaté Matky Panny Marie.

Venku je mlha, velmi brzo tma, v ulicích číhá kriminalita a koronavirus, vlády v mnoha zemích se chopili špatní lidé, taje tajga i ledovce, stoupá moře, kam se ten svět řítí?

Nebojte se, Bůh je všude s námi! Zastav se čtenáři, zaslechni dobrou zprávu o tom, že Tě Bůh k smrti miluje! Nic to s Tebou nedělá? Počkej, dej Slovu čas, však ono se brzo narodí.

Svět venku čeká na Evangelium, jistěže čeká na slova o Bohu, ale o tom ještě neví.

Ale už teď lidé i příroda dobře ví, že se potřebují setkat s někým, kdo je vyslechne, kdo neodsoudí, kdo povzbudí, kdo řekne: to nevádi, kdo odpustí, kdo pomůže, kdo podepře, kdo řekne vtip, kdo počká, kdo si zahráje pexeso nebo karty, kdo napíše dopis, kdo se spolu podívá na pohádku, kdo půjčí auto nebo peníze, kdo zastaví u krajnice a vezme stopaře, kdo uklidí odpadky, kdo se zastane pravdy, kdo se ozve, kdo se přizná... Kdo bude konečně svatý.

Jan

VÁNOCE V MEXIKU

P. Jiří Brabec působí již pět let jako misionář v Mexiku na poloostrově Yucatán. Je to bratr mé velmi blízké kamarádky, tak jsem ho poprosila, zda by nám pro Věžník neřekl něco o tamním prožívání Vánoc:

V prvním řadě je třeba zmínit tradici zvanou posádas, tedy hledání útulku. To jsou slavnosti, které začínají asi 7 dní před Vánoce. Lidé chodí dům od domu a zpívají píseň, jakoby svatá rodina hledala útulek. Rodiny zevnitř dávají odpověď: zde není místo, zde není místo, běžte dál.

částech Mexika nosí dárky až Tři králové. To jsou ti, co přinesli dary.

Milou tradicí je Ukolébávání Ježíška. Sošku Ježíška dají do sítě a dva členové rodiny ji houpají. Ostatní zpívají koledy a ukolébavky, a tak se snaží Ježíška uspat. V některých farnostech se takto Ježíšek ukolébává i v kostele, nejen v domácnostech.

Farní tradicí také je, že na konci doby vánoční si jedna rodina vezme domů sošku Ježíška z kostelních jesliček. Celý rok se o něj stará a pak ho slavnostně přinese 24. prosince do kostela,

A tak se zpívá, jde se dál, až se přijde k domu, kde se otevře, kde lidé zazpívají, že můžete jít dál. Je to rodina, která ten den dává občerstvení, připravuje nějaké hry, soutěže a hlavně piñatas. Piñata je na laně se houpající sedmicípá hvězda naplněná sladkostmi, dobrotami, ovocem. Tu se snaží lidé otevřít. Je potřeba se do ní trefit hůlkou, někdy i se zavázanýma očima, což je mnohem těžší. A přitom se taky zpívá. Když ji někdo zasáhne a ona se otevře, náplň spadne dolů. Je to jako takové požehnání z nebe, které k nám přichází, když urazíme těch sedm cípů, které znázorňují sedm hlavních hříchů. Tato příprava na Vánoce je už velice radostná a plná pohoštění, slavností, jídla a sladkostí.

24. prosince lidé slaví spolu s celou velkou rodinou, takže jsou to velká rodinná setkání. Jsou zde tradiční jídla, většinou ne jedno jídlo, ale různá variace jídel. Poté se jde na mši svatou a někteří si pak v noci dávají dárky. Někteří dostávají dárky 25. prosince pod stromeček a v některých

aby ho vložila do jeslí. Pro každou rodinu je to velká čest.

Na konci vánoční doby, tzn. až 2. února na svátek Hromnic, přinášejí lidé své Ježíšky do kostela k požehnání. Přestože je tady velké horko, dávají jim kulicha a bavlněné ponožky. Je to také rozloučení s vánoční dobou a oslavení svátků Obětování Páně.

25. prosince se lidé někdy sejdou v rodině, aby doslavily a spíš se dojedlo, co zbylo z bohaté večere Štědrého dne. Tomu říkají, že se sejdou na „ohřívání“.

Vánoce jsou krásné svátky, které se slaví na celém světě. Mnohdy různými způsoby a různými tradicemi, které však vychází ze samotné podstaty - narození Ježíše Krista.

Kéž i letos se narodí Ježíšek v našich srdcích.

Ludmila Koukalová

KDO JE P. JIŘÍ BRABEC?

Brněnský misionář, člen kongregace Legionářů Krista, žije mezi mayskými domorodci na mexickém poloostrově Yukatán. Jeho farnost čítá 40 tisíc obyvatel, z toho 30 tisíc katolíků v pětadvaceti vesnicích na rozloze 5000 km čtverečních. Mayské tradice a katolická církev zde žijí vedle sebe. Katolická církev má ve větších městech kostely, ale na vesnicích se bohoslužby slaví v mayských svatyních. Mayové znají Velké vznání víry zpaměti, rádi chodí na mše a hlavně k přijímání, ale zároveň věří šarlatánům a naneštěstí také různým sektám. Proto, jak říká otec Jiří, je třeba jim být neustále na blízku, což je při počtu věřících a velké rozloze farnosti ve dvou kněžích těžké.

Mnoho úkolů proto řeší laici. Oblast okolo města Felipe Carrillo Puerto je velmi chudá, lidé bydlí v dřevěných chýších, živí se pěstováním kukuřice a těžbou dřeva.

Brněnský rodák P. Jiří Brabec sám říká, že vždycky směřoval ke světové církvi, proto například vstoupil do kongregace, která u nás ani nemá pobočku: „Chtěl jsem sloužit univerzální církvi.“

ceskatelevize.cz/porady/1185258379-cesty-viry/319298380030001-otvorena-duse-mexika/

- KZ -

PIÑATA

je uzavřená nádoba buď keramická nebo papírová, obalená staniolem, také pestrobarevným papírem a různými třásněmi a rohy, jež dávají nádobě tvar připomínající hvězdičiči, resp. ježka. (Ovšem existují i jiné tvary, např. různá zvířata.) Visí na dlouhém provazu, za který se popotahuje tak, aby se neustále pohybovala. Na různých oslavách pak děti se zavázanýma očima do piñat tloučou dlouhými tyčemi, aby jim z nich po rozbití vypadly různé sladkosti nebo hračky.

Užívá se zejména v kultuře Mexika, USA a vůbec Latinské Ameriky. Původně tam tato tradice však byla přenesena ze Španělska, kam během středověku možná doputovala – ve změněné podobě – až z Číny. Ve středověké jižní Evropě se rozbíjení piñat praktikovalo během oslav půstu.

zdroj: wikipedia

KRÁSA DÁRCOVSTVÍ

Uzávěrka tohoto čísla byla ohlášena na 6. 12. 2020. Tento den slavíme sv. Mikuláše a zároveň 2. neděli adventní. Dnešní úvahu bychom mohli nazvat Krása dárcovství.

Svatý Mikuláš byl biskupem ve městě Myře v maloasijské Lykii, na území dnešního Turecka. Zemřel kolem poloviny 4. století. Vynikal svatostí života, která se projevovala obětavou láskou k lidu, který mu byl svěřen. Nejznámější je to, že vhodil váček zlatých peněz do okna rodiny, jejímž třem dcerám hrozilo zaprodat se, tak byly chudé, a práci nemohly najít. Kromě toho svatý Mikuláš jako biskup byl i právníkem a mnoha lidem pomohl ve sporných otázkách – hlavně při soudech. Není proto divu, že se brzy po jeho smrti úcta k němu rychle rozšířila na východě a pak přešla i na západ. I v naší zemi je mu zasvěceno mnoho kostelů.

Vzpomínka na něho každoročně ožívá v předvečer jeho svátku, kdy v mnoha zemích světa se muži přestrojeni za biskupa ubírají k rodinám s plným košem dárků, pamlsků a drobností

pro děti. Vzhledem k tomu, že prý dávání dárků pod stromeček je tradice velmi pozdní (přišla k nám z Německa), je potom mikulášská nadílka starší než Ježíškova!

Po svátku svatého Mikuláše následuje 7. 12. svátek svatého Ambrože, milánského arcibiskupa, učitele církve, který nám „daroval“ sv. Augustina tím, že ho pokřtil, dále vzdělával a umožnil stát se knězem a rovněž církevním učitelem.

Potom následuje 8. 12. Panna Maria bez poskvrny prvotního hříchu, tím celá čistá, plná milosti, přicházející jako „jitřenka spásy“.

Kromě těchto tří jmenovaných je v tomto měsíci řada dalších, uvedu alespoň jejich jména, ostatní najdete v životopisech svatých:

- 1. 12. sv. Edmund Kapián
- 3. 12. sv. František Xaverský
- 4. 12. sv. Jan Damašský, sv. Barbora
- 9. 12. sv. Jan Didak
- 11. 12. sv. Damas I., papež
- 13. 12. sv. Lucie, mučednice
- 14. 12. sv. Jan od Kříže
- 21. 12. sv. Petr Kanisius
- 23. 12. sv. Jan Kentský
- 26. 12. sv. Štěpán
- 27. 12. sv. Jan, evangelista
- 28. 12. sv. Mláďátka betlémská
- 29. 12. sv. Tomáš Becket
- 31. 12. sv. Silvestr, papež

Tito všichni jsou nesmírnými dobrodinci mnoha lidí i celé církve, září svatostí života. Je velkým darem Božím, že v měsíci, kdy oslavujeme narození Spasitele, je jich celý seznam. Berme si příklad z jejich života, mnozí vynikají hrdinstvím.

Advent je doba naplněná sháněním a nakupováním dárků. Měli bychom více usilovat o zlepšení vzájemných vztahů. Nejkrásnějším darem je odpuštění.

P. Jaroslav Růžička

DĚJINY ŘÁDU

Dějiny premonstrátského řádu jsou spojeny se sv. Norbertem z Xanten. Původně sám světský kanovník, který se po své konverzi plně věnuje myšlence obnovy kněžské kázně. Po nepřijetí svých reformních snah zakládá společenství v Prémontré u Laonu ve Francii a to roku 1120, kdy je mu toto místo nabídnuto laonským biskupem Bartolomějem de Joux, přitom mu dává jako základní pravidlo Řeholi sv. Augustina. Z těchto jeho kroků převládá mínění, že Norbert nechtěl původně zakládat řád v jeho právním slova smyslu. Spíše toužil žít ideál apoštolského způsobu, kdy vzorem se mu stává soužití apoštolů okolo Ježíše a Panny Marie. Adam Scot upozorňuje, že sliby pro vstup do komunity v Prémontré odráží apoštolského ducha: absolutní odvrhnutí a zamítnutí vlastnictví, rozdělení věcí podle potřeby, svornost jednoty a jednota svornosti. Naplnění tohoto apoštolského ideálu potom Norbert uskutečňuje právě v přijetí Řehole sv. Augustina, která patřila v době gregoriánské reformy k základu reformního úsilí.

Podoba gregoriánské reformy se v prvotní komunitě v Prémontré rýsuje především v těchto aspektech: Norbert staví na liturgické modlitbě konané ve vlastním kostele; bohaté přijímání svátostí, z něhož vyzařovala víra členů komunity; zvláštní místo zaujímá Eucharistie a její denní slavení; denně se konalo kapitulum (četba martyrologia, Řehole, připomínka zemřelých, kárání přestupků); studium a kontemplace, které byly nazývány lectio divina; kázání Božího slova; příjem a pomoc chudým - milosrdenství a pohostinnost; velká oddanost Panně Marii.

V době založení žila komunita v Prémontré pod vedením sv. Norberta podle ideálu prvotní jeruzalémské církevní obce. Můžeme zde sledovat kněze, jáhny a bratry s nižším svěcením, kteří se starali o běh komunity, služby officia, mše svaté atp. Laičtí bratři se kromě účasti na části liturgie (ranní mše a nešpory) zaměřovali na fyzickou práci. Sestry pak se především zabývaly přijímáním návštěv, péčí o nemocné (tzv. pohostinnost).

Z roku 1124 se nám dochovalo první úřední schválení Norbertova založení od kardinála Petra a Řehoře, legátů Kalixta II. Učinili tak v listině vydané 28. června toho roku v Noyonu v Pikardii. Potvrzení tohoto schválení se Norbertovi dostalo od papeže Honorio II. 16. února 1126 bulou Apostolicae Disciplinae.

Od roku 1124 se potom řád stále rozšiřoval. Stav premonstrátských klášterů k roku 1164 hodnotí P. Žák, O. Praem. taktó: na území Francie 98 mužských a ženských klášterů, Belgie 34, Německa 82, Holandska 5, Británie 10, Švýcarska 5, Itálie 1, Polska 4, Čech a Moravy 6, Uher 2, Španělska 8, Portugalska 1 a Palestiny 2.

Do Čech se premonstráti dostali díky olomouckému biskupovi Jindřichovi Zdíkovci za vydatné podpory krále Vladislava II. a jeho manželky Gertrudy, když na Strahov v Praze byli pozváni první řeholníci a to ze Steinfeldského proboštví roku 1143. Prvním opatem se stal Gezon, o jehož působení nemáme mnoho zpráv. Brzy je ze Strahova založena Litomyšl (1145) a z ní Hradisko (1150). Dále v roce 1190 vzniká klášter Louka u Znojma, 1193 Teplá a později 1209 Zábřovice. Ze Zábřovic byl založen ženský klášter v Nově Říši, který se v roce 1733 stal opatstvím.

Ze Steinfeldu vzniká také další založení v Čechách a to Želiv (1149), odkud je v roce 1187 založeno Milevsko. Z ženských klášterů to byly kromě Nové Říše Doksany (1143 - 1150), Louňovice (1149 - 1150), Kounice (1183) a Chotěšov (1202).

Roku 1126 je Norbert povýšen na arcibiskupský stolec v Magdeburku a na místo zakladatele nastupuje jeho nejbližší spolupracovník Hugo de Fosses, který se roku 1128 stává opatem. Jeho největším úkolem bylo vytvořit jednotnou strukturu založení.

Ve XIII. století byl řád rozdělen na cirkárie (propojení klášterů na základě území nebo jazykové oblasti). V katalogu Premonstrátského řádu z roku 1989 se setkáváme s těmito cirkári-

vnitřním neshodám, ale také ne vždy šťastným zásahům zvenčí, někdy to byly války a náboženské nepokoje spojené s reformací, jindy zásahy tzv. komendatárních opatů, které od XV. století jmenuje papežská kurie. V XVII. století se objevují snahy k obnově ducha řádu i jeho struktur, ovšem i v této době dochází k zásahům světské moci, která nedovoluje mnohým opatům, aby se účastnili generálních kapitul. V té době získávají některé cirkárie práva generálních kapitul, což mělo za následek decentralizaci řádu. Následující XVIII. století díky jansenismu a francouzské revoluci přináší zánik klášterů hlavně ve Francii. Roku 1790 je zrušeno Prémontré a následovalo rušení klášterů v zemích, kde vládl Josef II.

V německých zemích to byla zase tzv. sekularizace, kdy všechny kláštery vzaly za své, ale to už jsme ve století XIX. Po roce 1835 zbylo v celém řádu pouze 9 mužských a 6 ženských klášterů. V tomto století se ale opět ukazuje snaha mnohých o obnovu řádu a řeholního života. Ne všechny snahy však byly úspěšné, přesto sledujeme, že se řeholní život vrací do Belgie, Francie, Německa atd. Řádovou jednotu se podařilo obnovit díky papeži Lvu XIII., který svolal roku 1883 opaty řádu na generální kapitolu do Vídně. V čele řádu stanul strahovský opat Zikmund Starý. Je to doba nového rozkvětu

řádu, jeho organizace, ale i růstu, který však byl v našich zemích ve XX. století po 40 let násilně potlačen. V roce 1950 byly všechny mužské řehole v tehdejší Československu násilně rozeznány, řada premonstrátů byla nespravedlivě odsouzena ve vykonstruovaných procesech. Strahovský opat Bohuslav Jarolímek ve vězení zemřel. Jednotlivé komunity pokračovaly více či méně úspěšně ve své činnosti v ilegalitě, takže se po roce 1989 mohly vrátit do svých klášterů a začít s obnovou řádového života.

přejato

<https://www.strahovskyklaster.cz/dejiny-radu>

- KZ -

emi: Circaria Anglica, Bohemica, Brabantica, Gallica, Germanica a Ungarica.

Generální opat vykonával právní moc nade všemi cirkáriemi a v XIII. století byli spolu s ním opati z Laonu, Floreffe a Cuissy otci řádu. Představeným cirkárie byl zprvu opat cirkárů, později byl určován vizitátor na jeden rok.

Podobně jako v dějinách církve sledujeme i v dějinách premonstrátského řádu období rozkvětu i úpadku a následujícího vzrůstu. Největším rozkvětem řádu bylo období do XIV. století, kdy kláštery nejen počtem, ale i kvalitou svého života a působením přispívaly k prohlubování náboženského, ale i kulturního života celých krajů a území. XV. a XVI. století přináší úbytek vitality, která byla vlastní řádu do té doby, a to díky

R O Z H O V O R S ...

OPATEM MARIANEM RUDOLFEM KOSÍKEM

V nastávajícím roce 2021 si připomeneme výročí 900 let od založení premonstrátského řádu svatým Norbertem roku 1121.

Nedaleko od nás, v Nové Říši, můžeme obdivovat krásný premonstrátský klášter, jehož opatem je Marian Rudolf Kosík.

V roce 2021 se jistě chystá mnoho slavností, připomínek výročí vzniku řádu. Připravujete něco i v Nové Říši?

Oslavy chystáme, ale záleží na situaci s vládními nařízeními. Bylo to o Vánocích roku 1121, kdy sv. Norbert s prvními bratřími složili v Prémontré Kristu Pánu u jesliček slib. Tak vzniká řeholní rodina, která nese název ne podle zakladatele, ale podle místa vzniku. Celý jubilejní rok

chceme prožít s vděčností, protože 900 roků života premonstrátského řádu je dílem Božím. Stejně jako se projevila velká ochrana řádu sv. Norbertem i sv. Augustinem, podle jehož řehole bratři od počátku až dodnes žijí.

Hlavní oslavu jubilea plánujeme na sobotu 29. května 2021, kdy by měl být v Nové Říši přítomen náš metropolita pan arcibiskup Jan Graubner z Olomouce a účast také přislíbil pan apoštolský nuncius Charles Balvo. Za datum jsme vybrali den, kdy gestapo odvezlo naše bratry v roce 1942 z kláštera a později byli posláni do Osvětimi. Mši sv. má přenášet Česká televize. Odpoledne bude doprovodný program.

Také ve Křtinách, které budovali naši předchůdci a kde vykonávali duchovní správu až do zrušení mateřského kláštera v Zábrdovicích a nyní zde znovu působí naši dva bratři z Nové Říše, chceme mít jubilejní oslavu v sobotu 24. dubna 2021.

Jste v kontaktu s dalšími premonstrátskými kláštery u nás? Spolupracujete spolu?

S premonstrátskými kláštery v České a Slovenské republice tvoříme tzv. cirkarii (sdružení klášterů podle jazyka) a pravidelně se s opaty scházíme. Sdělujeme si své radosti a starosti a řešíme, co je nám společné. Například nastávající jubilejní rok a oslavy během jubilea. Jinak každý klášter je zcela samostatný a opat podléhá přímo Svatému Stolci.

Čím Vás osobně oslovil premonstrátský řád? Kdy jste se stal premonstrátem?

V mém rodišti vedli premonstráti duchovní správu od roku asi 1200 až do roku 1800. Skončili, protože císař Josef II. jim zrušil klášter v Zábrdovicích. Ale jejich odkaz tam stále zůstával. Pan farář o nich často mluvil, zvláště o účtě eucharistické a mariánské. A mě již jako školáka toto oslovilo, protože eucharistické adorace a mariánské pobožnosti konával s velkou láskou a zanícením. A s „bílými“ kněžími jsem se doma také setkával. Tři kněží z rodiště už v Nové Říši byli. A tak jsem

hned po maturitě požádal pana opata Augustina o přijetí do řádu. Ale k plnému přijetí došlo až v roce 1990, kdy začalo novoříšské společenství bratří žít pospolu.

Kolik bratří žije v premonstrátském klášteře v Nové Říši? Na co se nyní jako společenství nejvíce soustředíte?

Budovy kláštera jsou sice veliké, ale členů i s novici bylo vždy do dvaceti bratří. V roce 1990 nás bylo dvanáct a z toho společenství jsme zůstali živí dva. Nyní je nás celkem osm. V klášteře pět bratří, dva ve Křtinách a jeden v Šaraticích, kde má tři farnosti.

Těžko v krátkosti říct, na co se nejvíce soustředíme. Ale klademe důraz na společný život a modlitby, abychom „táhli za jeden provaz.“ Stejně nám leží na srdci děti a mládež. Pořádáme pro ně víkendy v klášteře a letní tábory i s duchovní náplní. Při tom nechceme zapomínat ani na seniory a potřebné. Z části kláštera máme Dům s pečovatelskou službou.

Jak vidíte budoucnost premonstrátského řádu?

Řád má velmi oslovující a času nepodléhající heslo: „Být připraven ke každému dobrému dílu.“ Jubileum nevede jen k pohledu na minulost, ale chceme se i zahledět do budoucnosti a přemýšlet nad svým posláním, o službě Pánu Bohu i bližním v současném světě, který je tak proměnlivý a zažívá mnoho změn. Jako synové sv. Norberta nesmíme zapomínat na jeho snahy a v nich pokračovat: Oslavovat Pána Boha a sloužit lidem, být pohostinní a

projevovat milosrdenství, snažit se usmířovat lidské konflikty, přinášet pokoj a mír do dnešního světa.

Protože Vás máme v paměti jako kněze, který spravoval farnost v Batelově, zeptám se, jestli máte nějakou vzpomínku i na Třešť?

Velice rád jsem jezdil z Batelova do Třeště zastupovat nebo vypomáhat o svátcích ve zpovědnici. Ale tenkrát se dostat v jiné farnosti k oltáři nebo do zpovědnice nebylo jednoduché. Musel to dovolit církevní tajemník v Jihlavě, který konal státní dozor nad církví. A tak váš pan farář Pavel Procházka byl vynálezavý. Bral si dovolenou a já ho se státním souhlasem mohl zastupovat. V postě to byl i celý týden. Byli jsme spolu domluveni, že promluvy při mši sv. budou pro farníky jako duchovní obnova. Na to přišel on, tajemník nic netušil. V kostele mě vždy povzbudili mladí, stejně jako jejich společenství, do kterého jsem rád přijímal pozvání po večerní páteční mši sv.

Užitek z mé výpomoci měl i Batelov, protože když jsme měli u nás slavnost, „půjčoval“ jsem si ministranty z Třeště. Také jsem našel v Třešti i několik osobních kamarádů a přátel. S některými udržujeme kontakt dodnes. Stále se rád k vám vracím, stejně jako rád a často vzpomínám na tyto časy...

Děkuji Vám za rozhovor a přeji požehnaný rok 2021, který bude pro Vás, premonstráty, jistě výjimečný!

- KZ -

PREMONSTRÁTI ...

Jako většina mladých konvertitů jsem po čase pojal touhu stát se knězem. To, že bych vstoupil do premonstrátského řádu, byla logická souvislost s tím, že celé moje duchovní vedení po mé konverzi probíhalo pod taktovkou kněží z tohoto řádu. Prakticky až dodnes. Vždy říkám, že jsem měl velké štěstí na skvělé kněze. To je asi podmínka nutná pro jakési „zalíbení“ v nějakou strukturu.

Po různých námluvách s premonstráty mě Boží cesty zavedly jinam. Cesta manžela a táty od rodiny je v božích očích rovnocenná jako kněžství, ale o dost jiná než cesta zasvěceného života. Nicméně jsem celou dobu v rámci možností nějak spolupracoval s jihlavskou farností na různých akcích, dělal jsem kostelníka, akolytu... Spousta bratří z 1. řádu byli a jsou moji přátelé, zpovědníci.

V roce 2017 jsem si „naordinoval“ měsíční jakési zostřené duchovní cvičení na Svatém Kopečku u Olomouce. Tam jsem si mimo jiné uvědomil a zároveň dokázal vyslovit to, co ve mně dřímalo již dlouho. To, že bych chtěl být spojen s premonstráty na vyšší úrovni než dosud. Naštěstí to kdysi sv. Norbert již vymyslel ve formě 3. řádu laiků. Je to takový fanclub kláštera. Takže jsem požádal, stal se kandidátem a nakonec členem. Vzhledem k tomu, že nejsem v blízkosti Strahova, popř. nějakého řeholního domu, tak je ono spojení více duchovní než praktické. Toto se asi nedá dost dobře vysvětlit. To člověk najednou ví a nikdo mu to nevymluví. Někdo mi rozumí, někdo si tuká na čelo ☺. Rozhodně to nelze chápat tak, že klukovi, který nešel na kněze, něco chybí. Tak jsem to já nikdy nevnímal.

Od malička mi říkali, že dělám do všeho a nic pořádně... Bratr Gorazd v jednom dokumentu říká, že premonstráty jsou typičtí tím, že nejsou typičtí vůbec ničím. Toto mi pěkně vysvětluje, proč mě tento řád tolik oslovil. Sdružit kněze, bratry, příznivce do jednoho společenství, do jedné rodiny. A tato rodina není jednosměrně určená, nemá nemocnice, školy apod. Dělá tak trochu „do všeho“. Dokáže se uplatnit každý. Ale

podstatné je, že všichni dohromady tvoří jedno společenství v církvi. No, to jsem přesně já. Nic vyhraněného, ale společenství a vztahy jsou pro mě zásadní.

I to málo, co jsem četl o zakladateli řádu, sv. Norbertu, mě velmi oslovilo a jsem jeho velký obdivovatel. Hlavně se mi líbí realnost jeho života. Po svém zázračném obrácení nebyl hned

svatý. Rozdal část svého majetku, ale ne všechen. Pak kázal, ale lidi ho kritizovali, že káže vodu a pije víno. Až pak se uchýlil do naprosté chudoby. Pak putoval k papeži a ten mu poradil, aby založil řád. Již jako představený se pohádal se svým zástupcem. Tak to přece v životě chodí. Je mi to mnohem bližší, než nereálné zázky o lidech, kteří se po obrácení stali dokonalými. Takovým obrácením moc nevěřím... Jako arcibiskup v Magdeburgu měl sv. Norbert spoustu odpůrců, protože velmi kritizoval poměry v katolické církvi. Ale zůstal jí věrný. A to je mi velmi sympatické. Chtěl reformu, chtěl tvořit, nechtěl bourat, chtěl stavět mosty. Jeho základní přesvědčení byla pevná víra v Boží věc, na které aktivně spolupracoval. Důkazem toho, že jeho myšlenky jsou nadčasové, jsou i letošní oslavy 900 let trvání „řádu bílých bratří“.

Gorazd Jiří Karták, terciář OPraem.

*Třetí řád sv. Norberta
Královské kanonie premonstrátů na Strahově*

BRIGITA

Byl konec října roku 2019 a já jela na služební cestu do Brna. Po pracovní poradě na Petrově jsme se s kolegyní zastavily ještě na brněnský FP pozdravit jednu „dobrou duši“ Moniku. Přijala nás s rozzářeným úsměvem, a tak nějak instinktivně jsme si skočily do náruče - to se vloni bez obav a bez litrů dezinfekce ještě smělo.☺

A my začaly mluvit a mluvit, sdílet se, obdivovat jedna druhé outfit, včetně módních doplňků, a najednou z té Moniky z čista jasna vypadlo: „HOLKYYYY, JÁ VÁM MUSÍM NĚCO ŘÍCT!“ Rozpovídala se o nelehkém období své dcery, o jedné paní, která se nacházela ve velmi těžké životní situaci a o tom, že se celý rok modlila ke sv. Brigitě. Já na ni nevěřičně zírala, že jako fakt celej rok??? A fakt každej den??? A fakt tolik toho??? A ona povídala dál... Povídala o tom, že opravdu věří v sílu modlitby, že se věci zpočátku začaly nějak podivně komplikovat a zhoršovat, ale postupem času zase zklidňovat a obracet k lepšímu...

Mě to její svědectví v ten moment tak neskutečně zaujalo, že jsem se ve vteřině rozhod-

la, že DO TOHO JDU TAKY! Monika najednou vytáhla kdesi ze šuplíku obálku a v ní byla brožura s názvem 15 modliteb sv. Brigity. Podávala mi ji do ruky se slovy: „Vezmi si ji, je tvoje, a pak ji klidně pošli dál.“

Svůj „ZÁVAZEK“ jsem si pečlivě uložila do brašny a „rozběhla se“ (do kopce ☺)) ke katedrále. Občas tam totiž při našich služebních cestách s kolegyní zajdeme. Byl zrovna čtvrtek 31. 10. a druhý den následovala slavnost VŠECH SVATÝCH... Napadlo mě, že jsem své rozhodnutí načasovala správně, aniž bych to předtím nějak plánovala. Není to super, začít „svůj modlitební maraton“ ke sv. Brigitě právě na slavnost Všech svatých???? Až mě samotnou překvapilo, jak to pěkně „NAVAZUJE“! ☺

V katedrále pod gotickým žebrovím jsem vše odevzdala na „VYŠŠÍ INŠTANC“ s tím, že DĚJ SE VŮLE BOŽÍ. Bud' to prostě dám, nebo to vzdám... Nikdy v životě jsem se do takhle dlouhodobé „AKCE“ nepustila, i když mi to bylo mnohdy nabízeno. Mám ráda SVOBODU, a to i svobodu v duchovních věcech, a velmi těžce nesu jakýkoliv nátlak, nařizování, a to, že prostě něco musím... NEMUSÍM... Brigita ke mně přišla naprosto svobodně a nenásilně a já ji proto s radostí přijala. ☺

Začátek mojí „cesty“ byl poněkud rozpacitý... Ani ne z těch patnácti OTČENÁŠŮ A ZDRÁVASŮ DENNĚ, jako spíš z obsahu těch doprovodných modliteb. Připadaly mi takové depresivní, mnohdy i zvláště formulované, pořád se tam opakovalo „... v hodině naší smrti...“ a já se začala propadat do nějaké podivné úzkosti. Navíc celá „BRIGITA“ mi trvala dlouhých 25 minut. Objevovaly se první myšlenky, že se na to vykašlu.

Po pár týdnech nastal zlom, modlitby mě už tak úzkostně nesvíraly a já v nich dokonce začala něco objevovat. Hodně často mě citelně oslovila třeba jedna věta či slovo v určité pasáži.

Velký problém jsem ovšem měla s modlitbou číslo sedm. V ní se píše: „... A UHAS V NÁS ÚPLNĚ ŽÍŽENĚ HŘÍŠNĚ TĚLESNĚ ŽÁDOSTIVOSTI A ŽÁR ZÁLIB SVĚTSKÝCH,

SV. BRIGITA ŠVÉDSKÁ

AMEN.“ Nastal rozpor... Já přeče v sobě vůbec nechci uhasit ŽÁR ZÁLIB SVĚTSKÝCH, protože je mám z hloubi duše a z podstaty svého naturelu hodně ráda a neumím si život bez nich představit. Pořád jsem to řešila, jak se to teda mám modlit, když to takhle vůbec necítím. Až jsem na to přišla. Záměrně jsem při modlitbě vynechávala slovo ÚPLNĚ s prosbou, tak mi, Hospodine, pár těch ZÁLIB SVĚTSKÝCH přeče jen ponech! ☺

Po pár měsících jsem už polovinu modliteb uměla nazpaměť, modlitební čas jsem snížila o deset minut, ale začala jsem v záplavě všech mých aktivit a činností zapomínat. Zapomínat, že se mám MODLIT. Nejednou se mi stalo, že se choulím před půlnocí pod peřinou a najednou mi v mozku začne bouřlivě signalizovat UPOZORNĚNÍ NA BRIGITU! Ihned vyližnu, koukám na budík a čas ukazuje 23.45... Mám to tak tak, ale s modlitbou končím těsně na sklonku dne 0.00 hod. Je to dobrý, stihla jsem to!

Měsíce utíkají a já mám najednou za sebou půlrok... Kolegyně mě plácá po rameni, že jsem fakt jako dobrá. Já si to teda úplně nemyslím... Modlím se často velmi roztržitě a hekticky, moje myšlenky těkají (třeba při zabíjačce - kdy se spíše soustřeďuji na počítání chladnoucích jitrnic, vedle kterých sedím na lavičce, než na modlitbu), zapomínám a doháním na poslední chvíli, bojuju s časem a taktéž i s leností...

Blíží se slavnost VŠECH SVATÝCH a já se modlím svoji POSLEDNÍ BRIGITU, kterou už umím téměř jako básničku... Byl to náročný rok, ale jsem šťastná, že jsem to přes všechna ta pokušení DALA!!! Jsem ráda, že jsem svoje roční úsilí obětovala na určitý úmysl a věřím, že to přinese i své ovoce.

- Jad -

P. S.: Případnému zájemci mohou poskytnout onu brožurku, kterou jsem dostala tenkrát v Brně. ☺
15 modliteb sv. Brigity lze též najít i na internetu a stáhnout si do mobilu - velkou výhodou je pak to, že se můžete vlastně modlit kdykoliv a kdekoliv. Brožurku totiž lehko zapomenete doma, kdežto mobil zcela určitě ne! ☺

Svátek:	23. července
Postavení:	zakladatelka řádu, mystička
Úmrtí:	1373
Patron:	Evropy (od roku 1999), poutníků, umírajících; vzývána za dobrou smrt
Atributy:	Abatyše s bílým závojem, kniha, pero, poutnická hůl a klobouk, svíce

ŽIVOTOPIS

Pocházela z královského rodu a mívala nadpřirozená vidění. Ve 14 letech byla provdána a měla osm dětí. Vstoupila do III. řádu sv. Františka a po manželově smrti žila odříkavým životem. Založila řeholní řád za účelem uctívání zmučeného Krista. Svými ctnostmi byla všem příkladem. Ke konci života ji vidíme jako kající poutnici.

Papež Jan Pavel II. ji 1. 10. 1999 prohlásil za patronku Evropy a zdůvodnil to slovy: "Svým hlubokým procitěním tajemství Krista a Církve se zapojila v mimořádně kritickém okamžiku dějin Církve do budování jejího společenství. Z Brigity vyznačuje prorocká síla. S jistou otevřeností hovoří ke knížatům a papežům. V zájmu mravní obrody křesťanstva a duchovenstva nešetří přísnyými napomenutími."

Citace z jejich myšlenek: "Pokušení jsou nejprospěšnější prostředky ke tříbení, očišťování a zdokonalování člověka. Ti, kdo bývají na počátku svého obrácení pokoušeni, jsou na konci života zcela pevní."

<http://catholica.cz/?id=3194>

BRNĚNSKÉ BISKUPSTVÍ

ZVE K ZAPOJENÍ DO PROJEKTU

NÁŠ SPOLEČNÝ DOMOV

Śvatý František z Assisi řekl: „Příroda je krásná kniha, v níž k nám promlouvá Bůh a sděluje nám něco ze své krásy a dobroty.“ Aby i další generace „měly co číst“, zve Biskupství brněnské skrze své Diecézní katechetické centrum k zapojení do projektu Náš společný domov.

Ten začal 24. 10. 2020 a končí s rokem Laudato si' 24. 5. 2021. Zapojit se do něj může kdokoliv - rodiny, společenství nebo jednotlivci. „Projekt nám pomáhá obejmout tento svět v duchu a v myšlenkách encykliky papeže Františka Laudato Si',“ říká ve videopozvánce pomocný brněnský biskup Mons. Pavel Konzbul. Vedoucí Diecézního katechetického centra ThLic. Tomáš Koumal považuje za velkou výhodu projektu to, že se dá realizovat i v těchto dnech, kdy nemůžeme do kostela, mezi přátele nebo do kulturních či sportovních zařízení. Projekt nabízí k plnění úkoly, které se týkají našeho vztahu k druhým lidem, k přírodě i k samotnému Stvořiteli.

Jak se účastníci zapojí?

Nejdříve si vytisknou plán projektu a seznam úkolů. Obojí najdou na webu <kc.bis-

kupstvi.cz>. Pak už se mohou pustit do plnění úkolů a kreativně se jich zhostit.

Odměnou jim bude nejen dobrý pocit z toho, že udělali něco pěkného pro sebe, pro své bližní a pro tento svět. Když své snažení fotograficky zdokumentují, budou mít i naději na nějakou malou věcnou odměnu nebo na to, že se jejich fotografie stane součástí plánované výstavy v brněnské katedrále.

K projektu jsou založeny i facebookové stránky Náš společný domov, kde budou organizátoři postupně publikovat různé podněty a zajímavosti, které s tématem souvisí.

„Věřím, že už přečtení úkolů vás aspoň trochu nadchne a že se rozhodnete zapojit,“ píše nejen svým farníkům Tomáš Koumal. I když doba trvání projektu je poměrně dlouhá, úkoly nejsou náročné a barevný „plán projektu“, který si dá rodina doma na viditelné místo, bude výzvy projektu stále připomínat. Organizátoři si přejí, aby projekt přinesl jeho účastníkům a hlavně rodinám také radost a zážitek společenství.

<https://www.biskupstvi.cz/>

MUSÍME ZPOMALIT

„Musíme zpomalit, ohlédnout se a navrhnout lepší způsoby společného života na této planetě,“ míní papež.

Slova publikovaná na webu listu New York Times jsou převzatá z nové knihy, která je společným dílem Františka a jeho životopisce Austena Ivereigha. Dílo s názvem *Let Us Dream* (Pojďme

snít!) vyšlo v nakladatelství Simon & Schuster. Je to podle kritik „povznášející a praktická kniha“, která vysvětluje, proč dnešní svět potřebuje zásadní změny.

<http://ispi.gl.eu/denik/?q=node/21803>

Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal.

Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali.

Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha.

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozemý Syn, plný milosti a pravdy.

(Jan 1, 9-13)

Uprostřed lhostejnosti lidí přichází v chlévě na svět Ježíš.

Žije, umírá a je vzkříšen, abychom věděli,

že každý z nás je i přes své nedostatky milován Bohem.

Přináší ujištění, že každý lidský život má smysl a nepředstavitelnou hodnotu.

O Vánocích je možné zastavit se s těmi,

kterí u této jedinečné události v dějinách lidstva tehdy byli.

S Martii, s Josefem, s obyčejnými pastýři i vzdělanými mudrci

i s těmi, kteří během všech věků uvěřili.

Třeba také začneme vnímat jemné tiché světlo schopné prozářít jakoukoli myslitelnou temnotu.

Světlo pokoje, odpuštění, smíření.

Světlo, probouzející touhu po dobru, po lásce, po spravedlnosti.

Světlo, které mezi našimi hodnotovými světly není tak agresivní jako jiná světla, ale přesto je stále přítomné a proměňující, protože je touhou po Bohu.

Přejí vám pozehané prožití vánočních svátků a život ve světle prozařujícím všechny temnoty.

Vojtěch Cikrle
diecézní biskup brněnský

Brno, Vánoce 2020

Náročné měsíce jsou za námi a myslím, že i před námi. Někteří z nás už s koronavirem tváří v tvář zabojovali, někoho to ještě čeká, možná i nečeká.

Měli jsme už čas zpomalit, jak píše papež František? Za sebe musím říct, že ještě ne. Ale minulý týden, kdy jsme při večerní vycházce potkali jinou rodinu a prohodili pár slov, jsem si uvědomila, že se něco změnilo. Soužití celých rodin. Jsme teď pořád spolu. Kdyby probíhal klasický předvánoční čas, běhali bychom po pěveckých zkouškách, vystoupeních, děti by se vracely ze školy a ze ZUŠ pozdě večer, o víkendech by byly s kamarády atd. Teď ne. Jsme spolu.

Nedávno jsem slyšela slova ekonoma Tomáše Sedláčka, který odkazoval na Jana Amose Komenského. Zmínil, že Komenský by se asi nestačil divit, kdyby viděl, jak se rodina rozdělí hned ráno. Matka odchází na 8 hodin na jednu stranu,

otec na 8 hodin na druhou a děti jsou často také roztrženy. Scházejí se vlastně až večer. To jsme teď v době pandemie často odstranili. A dle slov Tomáše Sedláčka jsme začali i efektivně využívat naše domy, které byly dřív po převážnou část dne prázdné a my platili energie. Pokud žijete ve zdravotních vztazích, určitě cítíte, že jste byli „postrčení“ žít více spolu. Když si to uvědomíte, je to někdy až hřejivé! 😊

Čas, který nyní prožíváme, nám ukazuje, že toho nemusíme tolik stihnout. Že můžeme žít i jinak.

Těch reforem ve vzduchu visí dost. A možná i v církevní oblasti. Je jen na nás, jestli něco změníme a dle slov papeže Františka navrhne a následně nalezneme lepší způsoby společného života i v těch našich malých poměrech.

- KZ -

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI TŘEŠŤ, RŮŽENÁ, KOSTELEC

24.12. Štědrý den	16:00	Kostelec
	20:30	Růžená
	22:00	Třešť - sv. Martin
25.12. Slavnost Narození Páně	07:30	Kostelec
	09:00	Třešť - sv. Martin
	10:45	Růžená
	18:00	Třešť - sv. Kateřina
26.12. Svátek sv. Štěpána	08:00	Třešť - sv. Martin
	10:00	Růžená
27.12. Svátek Svaté Rodiny: Ježíše, Marie a Josefa	08:00	Třešť - sv. Martin, obnova manželských slibů
	10:00	Růžená, obnova manželských slibů
	18:00	Třešť - sv. Kateřina, obnova manželských slibů

31.12. Svatého Silvestra, závěr občanského roku	18:00	Třešť - sv. Kateřina – Te Deum
	1.1. 2021 Slavnost Matky Boží Panny Marie (Nový rok)	
	07:30	Kostelec
	09:00	Třešť - sv. Martin
	10:45	Růžená
	18:00	Třešť - sv. Kateřina
6.1. Slavnost Zjevení Páně (Tří králů)	16:30	Růžená
	18:00	Třešť - sv. Kateřina

*Sledujte prosím aktuální rozpis bohoslužeb!
Z důvodů vládních nařízení kvůli koronaviru se
mohou časy bohoslužeb trochu změnit.*

CO SE ANDĚLOVI NELÍBILO ANEB PROČ BYL U JESLIČEK OSLÍK S VOLEČKEM

Zatímco Josef s Marií putovali do Betléma, jeden z andělů svolal všechna zvířata, aby mezi nimi vybral ta nejvhodnější, která budou v chlévě pomáhat Svaté rodině.

Jako první se samozřejmě hlásil lev: „Jen král je hoden sloužit Králi světa,“ zavrčel. „Já se postavím ke vchodu a každého, kdo by se chtěl k Ježíškovi jen přiblížit, roztrhám!“ „Jsi příliš hrubý,“ odmítl ho anděl.

Andělovi se k nohám ihned začala lisat liška. Vychytrale ho s nevinným pohledem přesvědčovala: „Nejvhodnější jsem přece já. Každého rána pro Božího syna ukradnu nejlepší med a mléko. A Marie s Josefem se se mnou také budou mít dobře. Každý den jim přinesu mladoučkou slepici.“ „Ty jsi příliš nepoctivá,“ namítl anděl.

Po těch slovech před andělem roztáhl svůj nádherný ocas páv. Zamával mu přímým duhovým

barev před očima a prohlásil: „Se mnou se i obyčejná stáj změní v královský palác, který by jim záviděl i Šalomoun!“ „Ty jsi zase moc pyšný,“ mínil anděl.

Zvířata předstupovala před anděla jedno po druhém a vychvalovala své největší přednosti. Marně. Andělovi se nezamlouvalo ani jedno z nich. Ale všiml si osla a vola. Pracovali na poli u vesničana, který bydlel poblíž betlémské stáje.

Anděl na ně zavola: „A co můžete nabídnout vy?“ „Nic,“ odpověděl osel a sklopil skromně dlouhé uši. „My jsme se nenaučili ničemu - jenom pokoře a trpělivosti. Všechno ostatní nám přinese jenom rány holí.“ Vůl však nesměle namítl, aniž by vzhlédl od země: „Ale čas od času bychom mohli odhánět mouchy dlouhým ocasem.“ Konečně se anděl spokojeně usmál: „Právě vás jsem potřeboval!“

*z knihy Vánoční příběhy pro potěchu duše,
vydal(o): Portál*